

fra hinanden ifjor og hvormed vi begynde igjen taar. Finantslovens Betydning maa hævdes, ellers er al Representation Nul.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg kan ikke skjønne rettere, end at naar man ved en særlig Lov bevilger 800 Rd. aarligt, vil det være urigtigt gennem Finantsloven at foretage nogen Forandring i denne Sums Størrelse. Hvis dette iøvrigt skulde være en Forhindring for at bevilge et bestemt Belsb, kunde man jo i selve Loven gjøre en Tilføining, hvorved al ønskelig Frihed blev forbeholdt, hvorfor der jo Intet kunde være til Hinder. Med Hensyn til den første ærede Talers (Rosenørns) Bemærkninger skal jeg kun yttre, at det har forekommet mig, at jeg, naar jeg satte mig i Holbergs Sted, ikke vilde kunne andet end glæde mig over dette Lovudkast. Jeg har søgt paa, hvilket jo heller ikke var mere end min Pligt, at sætte mig ind i Holbergs Tankegang, og, jeg troer, at hvis han levede, vilde han være meget fornsiet med dette Forslag; thi han vilde da deraf see, at man gif ind i hele hans fordomsfrie Opfattelse af Forholdene og søgte at ramme i vidt Omfang, hvad han har tilsigtet, nemlig at komme Trængende til hjælp, og han vilde da ligeledes see en Paa-skjønnelse af hans Betydning for den danske Skueplads. — Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at man ved dette Lovudkast har søgt at handle i Testators Aand. Jeg skulde paa ingen Maade have noget imod, ogsaa at faae et andet Mindesmærke for Holberg, navnlig et Monument paa et af Hovedstadens Torve; jeg vilde endogsaa finde det meget smukt; men jeg skjønner derfor ikke, at der er Anledning til at opgive dette Mindesmærke, som vistnok vil bringe hans Navn i taknemmelig Husommelise af mange Trængende.

Eschering: Det er meget naturligt, at den ærede Minister gjerne tager Penge til

Mindesmærker ogsaa i en anden Retning; men det er ikke saa naturligt, at vi ville give hver fra sin Side, de, som holde meest af denne Art Mindesmærker, til dette, og de, som holde meest af kunstneriske Mindesmærker, til andre; og jeg haaber derfor, at vi blive staaende ved det ene. — Den ærede Minister udtalte, at naar en Sum var bleven fastsat ved særlig Lov, skjønnede han ikke rettere, end at den ikke kunde være Forandringer underkastet ved Finantsloven. (Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Det sagde jeg ikke). Det forekom mig at være Ministerens Udtalelse. (Kirke- og Underviisnings-Ministeren: Jeg udtalte, at det ikke vilde være rigtigt at foretage nogen Forandring). Et Spørgsmaal er, hvad der er hensigtsmæssigt og rigtigt, et andet, hvad der er berettiget; det er det Berettigede vi maae vide at holde fast paa. Derfom man i Almindelighed antager det for det Rigtige og derved forstaaer det Berettigede, hvad man har gjort gjældende, at de finansielle Bestemmelser, der ere optagne i særlige Love, ere bindende ligeoverfor den aarlige Finantslov, saa bestaaer denne af et Normalbudget, sammensat af de enkelte særlige Love, og en meget indskrænket Bevillingsmyndighed kan da kun udøves ved de Poster, som ikke ere fastsatte tidligere ved særlige Love. Denne Betragtningmaade er i fuldeste Mødfætning med vor constitutionelle Tilstand. Det maa have en Ende, og for at det kan faae en Ende, maa man begynde med Noget. Jeg vil derfor gjøre mig det til Regel ved enhver Lov, der fremkommer, som har nogen finansiell Betydning, at sætte en Tilføining til, der haandhæver Finantslovens fulde Ret for hvert enkelt Aar, og raade til at stemme imod enhver Lov, indtil vi komme til den Anerkjendelse fra Ministeriets Side, som den ærede Minister som Folkethingsmand selv ofte har hævdet, at Finantsloven for hvert løbende Aar behersker alle andre finansielle Bestemmelser.